



"Yıllarca göz alabildiğine uzanan  
ufkun hayalini kurdum.  
Kendime bunu hediye etmek isterim."

# MARC LEVY

BAŞKA BİR  
MUTLULUK  
FİKRİ



Ceviri: İNCİ MALAK UYSAL

♥ can  
roman



MARC LEVY  
BAŞKA BİR  
MUTLULUK FİKRİ

*Une autre id e du bonheur*, Marc Levy

  2014, Marc Levy / Versilio

  2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

[www.marclevy.info](http://www.marclevy.info)

1. basım: şubat 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Editör: Ayça Sezen

Düzelti: Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative ([www.lom.com.tr](http://www.lom.com.tr))

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüřsuyu Cad. Dalgıç İř Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3681-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAđITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

[canyayinlari.com/9789750736810](http://canyayinlari.com/9789750736810)

[yayinevi@canyayinlari.com](mailto:yayinevi@canyayinlari.com)

Sertifika No: 31730

MARC LEVY  
BAŞKA BİR  
MUTLULUK FİKRİ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

İnci Malak Uysal

♥can

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

*Keşke Gerçek Olsa*, 2001

*Neredesin?*, 2004

*Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, 2005

*Gelecek Sefere*, 2007

*Sizi Tekrar Görmek*, 2007

*Dostların Aşklarını*, 2008

*Özgürlük İçin*, 2009

*Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey*, 2010

*Gölge Hırsız*, 2011

*İlk Gün*, 2012

*İlk Gece*, 2012

*Dönmek Mümkün Olsa*, 2013

*Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu*, 2013

*Korkudan Güçlü Bir Duygu*, 2015

MARC LEVY, 1963'te Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. 23 yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi. On yedi roman yazan Levy'nin eserleri 49 dile çevrildi ve 40 milyondan fazla okura ulaştı. Yazar dünyada en çok okunan Fransız yazar olma unvanını taşıyor.

İNCİ MALAK UYSAL, 1973'te İzmir'de doğdu. İzmir Saint Joseph Lisesi ve Dokuz Eylül Üniversitesi İşletme Fakültesi Turizm İşletmeciliği Bölümü'nü bitirdi. Önemli çevirileri arasında; *Kliniğin Doğuşu* (Michel Foucault), *Kritik ve Klinik*, *Sacher-Masoch'un Takdimi*, *Müzakereler* (Gilles Deleuze), *Biz Hiç Modern Olmadık* (Bruno Latour), *Vermeer ve Spinoza* (Pontus Hulten), *Mavi: Bir Rengin Tarihi* (Michel Pastoureau), *İnsanlığın En Eski Muamması* (Bertrand David, Jean-Jacques Lefrère) yer alır. Bodrum'da üç kedisiyle birlikte yaşıyor.





Pauline, Louis ve Georges'a



“Tesadüf yoktur, sadece buluşmalar vardır.”

Paul Éluard



Elinde onun günlüğünü tutuyor, kâğıda dökmüş olduğu sözcükleri ağılıkla okurken bahsi geçen kişilerden birinde kendi izlerini, Greenwich Village kafelerindeki sohbetlerinin yankısını, geçmişten çalınmış bir bölümü bulmaya çalışıyordu. Çevirdiği her sayfada, anısı karda uzaklaşmakta olan yürüyen birinin adımları gibi silinmiş bir aşkla soluğu kesilmiş halde kalbinin atışlarını dinliyordu.

Akşam olurken, evinin tek odasındaki masada yalnız başına oturmuş ne akşam yemeği ne de onu geceye sürükleyen saatler konusunda tasalanarak okumaya devam ediyordu. Evinde hiçbir fazlalık yoktu fakat yaşamak için gerekli olan hiçbir şey de eksik değildi. Günün ilk ışıkları panjurlardan içeri sızdığında elyazması defteri kapattı, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve derin bir iç çekerek gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Kadın hayatını anlatırken adını hiç anmamış, onun hayatında oynamış olduğu role veya onun için yapmış olduğu seçime hiç değinmemişti, bu durumun onun kayıtsızlığının mı yoksa zamanın yatıştırmadığı bir kinin sonucu mu olduğunu merak etti.

Lavaboya kadar gitti, bir çiviye asılı kırık aynada yüzüne baktı ve okurken gözlerinin önünden gitmeyen adamın izlerine rastlayamadı. Hanna'nın onu geçmişin-

den silmesinin nedeni belki de buydu. Anılar ne kadar da tuhaf, diye düşündü yüzüne buz gibi suyu çarparken. Kimileri, hayatları onları ölümden uzak tutan bir ipe bağılmışçasına anılardan beslenir; kimileriye kalan zamanı aydınlatmak için anılarını silerdi.

Kendisine bir kahvaltı hazırladı. Ocağın üstündeki döküm tavada çıtırdayan bir dilim domuz pastırmasıyla karıştırılmış birkaç yumurta ve kahve. Neden ortadan kaybolduğu sorusuna bir cevap, bir ipucu, bir iz bırakmış olmalıydı. Aksi takdirde, bu sayfaları yakmış ya da beraberinde götürmüş olurdu.

Tabağını lavaboya bıraktı ve dönüp masaya oturdu.

“Tanrım, Hanna, gerçeği bu denli görmezden gelemezsin,” diye söylendi uyumamak için gözlerini ovuşturken.

Duvar saatine baktı, kalktı ve valizini hazırlamak üzere dolabı açtı. Valize üç gömlek, iç çamaşırları, bir yün hırka ve bir kazak tıktırdı. Tüm birikiminin içinde olduğu zarfı paltosunun cebine koydu, askıdan şapkasını ve tabanca kılıfını aldı, tabancasının emniyet mandalının kapalı olup olmadığını kontrol etti ve onu da çantanın dibine tıktı. Sonra ocağın önünde eğilip korları söndürdü, panjurların çengellerini kontrol etti, ışığı söndürdü ve evin kapısını açtı.

Bu kış sonu sabahında güneş henüz gökyüzünde yükselmemişti. Önündeki patika anayola çıkıyordu. Kavşağa vardıktan sonra otobüsün durduğu haç dikili tepeye kadar altı mil yürümesi gerekiyordu. Oyalanmanın zamanı değildi, esen rüzgâr adımlarını yavaşlatacaktı. Bunun karşılığında ise kurtlar yön değiştiren kokusunu alamayacaktı. Şarjörünü boşaltabilmek için sürünün onun kokusunu almasını dileyecekti neredeyse ama hemen ardından öfkesini onlara yönelttiği için pişman oldu. Kurtlar ve o, sonunda iyi geçinmenin yolunu buluşlardı. Ava çık-

tığında belli bir mesafeden onu takip ederlerdi. Thomas avını öldürdükten sonra, kurtlar onun kemiklerin üzerinde bıraktığı etleri yemek için, hayvanı parçalamasını beklerlerdi. Odun keserken tepenin üstünden onu gözlerlerdi, ta ki bir baş hareketiyle eve döneceğini ve silahının dolu olduğunu onlara işaret edinceye kadar. Kurtlar kuralı anlamış gibiydiler, hiçbiri asla ona yaklaşmamıştı ve Thomas Bradley onlardan birine ateş açmaya hiç gerek duymamıştı.

Haçlı tepeye vardığında öğlendi, evi ufuk çizgisinde kaybolalı epey olmuştu. Dümdüz arazi göz alabildiğine uzanıyordu.

Otobüs yaklaşıyordu. Henüz motorun gürültüsü duyulmayacak kadar uzaktaydı ama tekerleklerin kaldırdığı toz bulutu görülebiliyordu. Bu yolculuk belki de otuz yıldır yaptığı en büyük hata olacaktı. Hayatını, kendisini mahvedebilecek bir gerçeğe kadar götürmüş olan bir anıyla yüzleşme riskini alırken nasıl olur da bunu düşünmezdi?

Tom şoföre işaret etmek için kolunu kaldırdı ve otobüsün kapıları açılırken, tüm bu yıllar boyunca hiçbir şeyden korkmaz gibi görünmekle birlikte, bir kadın karşısında savunmasız kalan bir erkeğin saklı olduğunu sonunda kabul edip kendisiyle alay ederek gülümsedi.

“Ne kadın ama!” deyiverdi uzattığı biletle birlikte para üstünü de veren şoföre.

Yol ücreti olarak, hayalini kurduğu en güzel seyahatin ilk etabı için yirmi dolar. Sonuna kadar gidecekti, onu bundan alıkoyabilecek tek şey yolda ölmek olurdu ama o, nefes alıp verdiği sürece onu aramaya devam edecekti.

Tom Bradley uzun süre bu ânın gelmesini umut etmişti. Kendisine karşı dürüst olsaydı, o ânı beklediğini bi-

le kabullenebilirdi. Ve önceki gün, kariyeri boyunca yetiştirdiği onlarcası gibi genç bir polis kapısını çalıp içinde bir elyazmasıyla, dostu Yargıç Clayton'dan gelen bir notun bulunduğu zarfı getirdiğinde, elini ayağını yavaş yavaş çektiği bu hayatla işinin henüz bitmediğini anlamıştı.

Tom Bradley otobüsün en arkasına oturmaya giderken gözlerini kısarak bir kahkaha attı. Bu bir son değil, büyük bir maceranın başlangıcıydı.



# 1.

Milly'yle karşılaştığınızda, onun biraz rock'n'roll olduğunu düşünürdünüz. Bu ilk izlenimi uyandıran Patti Smith'in gençliğini andıran tavırlarıydı ama bu kendisinin büründüğü bir tarzdı. Milly'nin hayatının rock'n'roll ile uzaktan yakından alakası yoktu. Yalnızken, ki çoğu zaman yalnızdı, bangır bangır klasik müzik dinlerdi zira yalnızlığının yankısını sadece Bach, Grieg ve Glenn Gould bastırabiliyordu.

\* \* \*

Milly Greenberg, Philadelphia Üniversitesi'nde öğrenim bursu kazandıktan sonra Santa Fe'yi terk etmişti. Doğduğu şehirle şimdi yaşadığı şehir arasında iki bin iki yüz mil ve altı eyalet vardı, genç kızlığıyla kadınlığı arasına koymayı arzu ettiği bir mesafeydi bu. Ancak Milly, Pennsylvania'da girdiği hukuk dersleri sırasında en az New Mexico'da geçen çocukluğundaki kadar sıkılmıştı. Onu öğrenimine devam etmeye iten üç şey, kampüste karşısına çıkan hayat, orada kendine gerçek bir dost edinmiş olması ve her zaman çok da kolay bir karakteri olmamasına rağmen öğretmenlerinin ona değer vermesiydi. Milly her ders arasında makyaj tazeleyerek sabah-tan akşama kadar kırtan, güncel haber namına sadece popüler kişilerle ilgili olayları takip eden, kendi uçarlık-

larını ve hayal kırıklıklarını dünyanın kaderinden daha heyecan verici bulan o genç kız gruplarına hiç dahil olmamıştı. Aşırı geniş omuzları, kafalarında kaskları ve üniversitenin Amerikan futbolu takımının renklerine boyanmış yanaklarıyla fazla testosteronlarını spor sahalarında terleyerek atan oğlanlarla da çok görüşmemişti. Milly göze batmayan ve çalışkan bir öğrenci olmuştu, ki bu da hukukun onu ölesiye sıktığı göz önüne alınırsa, hayatta bir şeyler yapma konusundaki kararlılığını ortaya koyuyordu. Ne yapacağını hâlâ bilmiyordu ama onu bekleyen bir kader vardı, bir gün pekâlâ kendini gösterecek bir kader.

Üniversite, yüksek lisansının sonunda bursunu uzatmayı reddetmiş fakat Bayan Berlington'ın "karşılıklı yardım" olarak nitelendirdiği bir anlaşma önermişti, beş dolar saat ücreti, sağlık sigortası ve lojman karşılığında yardımcı stajyer olarak hukuk işleri bürosunda çalışacaktı (hukuk işleri bürosu sadece Bayan Berlington'dan oluşuyordu). Milly teklifi hemen kabul etmişti. İş ilginç olduğu için değil, ücret için de değil elbette, sadece kampüse gelmeye devam edebilmek için. Artık orada referans noktaları ve alışkanlıkları vardı.

Milly kahvaltısını Tuttleman Kafe'de etmeyi, 08.53'te geniş çimenliği aşmayı, 08.55'te Gutman Kütüphanesi'nin önünden geçtikten sonra 08.57'de idari binadan içeri girerek iş gününe başlamayı bugün bile hâlâ seviyordu. 11.50'de bilgisayarından Bayan Berlington için bir pastırmalı sandviç siparişi verirdi. 12.10'da Kambar Campus Center'daki kafeye gitmek üzere çimenliği yeniden aşar, Bayan Berlington'ın sandviçiyle birlikte kendisi için de bir bahar salatası alır ve çevre yürüyüş yolundan geri dönerdi, böylece kütüphanenin önünden yeniden geçme imkânı bulurdu. İşvereninin karşısında otu-

rup yemeğini yer ve 12.30'da çalışma masasına dönerdi. 15.55'te Bayan Berlington'ın aldırıldığı notları içeren not defterini, ki bu defterin üzerine büyükannesinin kendisine gülümsediği gümüş kaplama fotoğraf çerçevesini koyardı, masasının çekmecesine kaldırır, çekmeceyi bir tur kilitleyip 16.00'da çıkardı.

Gün sonunda kampüsten son kez geçerken, Milly bu kez park yerine doğru gider ve o kadar da sıradan bir çalışan olmadığını gösteren tek şeye yeniden sahip olurdu: Santa Fe'yi terk etmeden birkaç yıl önce büyükannesinin ona hediye etmiş olduğu 1950 model üstü açılabilir bir Oldsmobile. Bir koleksiyoncu titizliğiyle bakımlarını yaptırdığı bu araba, bugün seksen bin dolar civarında ediyor olmalıydı. Kendisi annesinin karnından çıkmadan otuz yıl önce Oldsmobile fabrikasından çıkan bu kabriyole, zor günler için gerçek bir hayat sigortasıydı. Otuz bir yaşına girerken kendisine tamamen uyan bir hayat sürüyordu.

Milly 16.06'da direksiyona geçer, radyonun düğmesini çevirirdi, saçlarını salar ve kontağı açıp V8'in gürültüsünün Bach'ın bir fügüne, Mendelssohn'un bir senfonisine ya da başka bir klasik müzik partiyonuna birkaç bas ilave edişini dinlemeye başlardı.

İşte o andan itibaren Milly yine de biraz rock'n'roll oluyordu. Yağmur yağdığı zamanlar dışında her zaman rüzgârda savrulan saçlarıyla benzinlikteki 7-Eleven'a kadar gider ve hem iki dolar yetmiş sente satılan bir kolayla kendi susuzluğunu hem de yedi dolar otuz sente aldığı iki galon benzinle arabasınınkini giderirdi. Her akşam pompanın ekranında akıp giden rakamlara bakarken, Bayan Berlington'ın raporlarını temize çekmekle geçirdiği dakikaları hesaplardı. Beş dakikada harcadığı on dolar, sabahleyin klavyesinde yazdığı otuz bin karakter demektir. Kalan maaşıyla akşam yemeğini ödeyebiliyor –Bayan

Berlington'ın sandviçini hukuk işleri bürosu üstleniyordu, Milly de çok geçmeden pastırmanın fiyatının bir bahar salatasının tutarı kadar artması için Kambar Kafe'nin çalışanıyla anlaşmıştı–, kendisine birkaç kıyafet alabiliyor, plak koleksiyonunu zenginleştiriyor, cumartesi günleri sinemaya gidebiliyor ve en önemlisi de Oldsmobile'ına bakabiliyordu.

Kambar Kafe'de çalışan kişinin adı Jo Malone'du. Böyle bir isim uydurulamazdı. Gerçek adı Jonathan'dı ama "Jonathan Malone" kulağa o kadar da hoş gelmiyor diye fikrini beyan etmişti yanılmaz bir müzik kulağı olan Milly. Onun sayesinde bir gangster filmi karakterine yaraşır bir isim sahibi olan Jo, doğanın, bir şair yeteneğiyle donattığı zarif bir silueti olan bir genç adamdı. Milly için her gün, üstelik her mevsimde, şahane bir bahar salatası ortaya çıkarırken başarılması güç bir el becerisi göstermiyor muydu?

Jonathan Malone bir kafeterya çalışanına gözünün ucuyla bile bakmayacak Betty Cornell adına birine delice âşıkta, oysa Jo, Corso'nun, Ferlinghetti'nin, Ginsberg'in, Burroughs'un ve Kerouac'ın tüm eserlerini yalayıp yutmuştu ve yazdıklarını neredeyse ezber biliyordu. Jo Malone, bir gün öğrenimine devam edebilme ve kendilerine Britney Spears'i, Paris Hilton'u ve anoreksik mankenleri örnek alan genç kızlara kelimelerin muhteşem dünyasını öğretme umuduyla beş dolar elli sentlik sandviçlerin ve salataların içine biraz da şiiir katmaya çalışıyordu. Milly ona sık sık, din yerine edebiyata sarılan bir evangelistin ruhuna sahip olduğunu söylüyordu.

Benzin istasyonundan ayrıldıktan sonra, Milly, 76. Otoyol'a giriyor ve eve gitmek için sapacağı bir sonraki çıkışa kadar gaza basıyordu.

Milly, Flamingo Yolu üzerinde, yaşadığı banliyönün su deposunun tam arkasındaki küçük ahşap bir evde

oturuyordu. İddiasız bir mahalleydi burası ama sevimli bir yanı da vardı. Şehir Flamingo Yolu'nda bitiyor, sonra yeniden orman başlıyordu.

Milly, Jo'nun ona yemeğe geldiği cuma günleri dışında akşamları kitap okurdu. Her ikisinin de sevdiği bir televizyon dizisinin bir bölümünü izlerlerdi birlikte: Müstakbel bir senatörün karısı olan bir avukatın hayatı, basın kocasının bir telekızla olan ilişkisini ortaya çıkarmasıyla altüst oluyordu.

Dizi bittikten sonra, Jo ona hafta boyunca yazdığı şiirleri yüksek sesle okurdu. Milly onu dikkatle dinler sonra da ona şiirleri zorla ikinci kez okuturdu, fakat bu kez Jo'nun metinlerine uygun olarak seçtiği bir müzik parçası eşliğinde.

Müzik ilk karşılaşmalarından beri onları birbirlerine bağlıyordu, hatta bizzat karşılaşmalarının nedeniydi.

\* \* \*

Jo ay sonlarını getirmek için kilisede org çalıyordu. Bu fazla mesai için sabit otuz beş dolar ödendiğinden, en çok cenaze törenlerine bayılıyordu.

Düğünler fazla uzun sürüyor, davetliler yerlerini almakta gecikiyor, gelin bekletiyor, iyi dilekler uzayıp gidiyordu ve karıkocayla davetliler kilisenin avlusunu terk edinceye kadar çalmayı sürdürmek gerekiyordu. Cenaze törenlerinin avantajı ölülerin şaşmaz bir dakiklikte olmasıydı. Üstelik cenaze törenlerinden nefret eden papaz, dua kitabındaki kimi bölümleri hiç umursamadan bütünüyle atlayarak ayini otuz beş dakika gibi bir sürede bitiriyordu.

Dakikası bir dolara bulunmaz bir işti bu ve papazın ayinine eşlik etmesi için çağırdığı tek müzisyen olmadığından, Jo haftalık programa ilk yazılan olmak için pazar

günkü gazetede yayımlanan ölüm ilanlarına göz gezdirmeyi asla ihmal etmezdi.

Bir çarşamba sabahı cenaze töreninde, Bach'ın bir füğüne başlayacağı sırada, Jo genç bir kadının kiliseye girdiğini görmüştü. Törenin sonuna yaklaşılırken cemaat Bayan Ginguelbar'a son kez saygılarını sunmak üzere kalkmaya başlamıştı, sağlığında bakkal olan Bayan Ginguelbar, boyunun iki katı yüksekliğindeki bir karpuz sandığı yığınının göğüs kafesinin üzerine devrilmesi sonucunda pisi pisine ölmüştü. Zavallı Bayan Ginguelbar hemen oracıkta ölmemişti, fazlasıyla uzun bir süre can çekişmiş olmalıydı, zira bütün bir geceyi son nefesini vermesine neden olan bir kabakgil yığını altında boğularak geçirmişti.

Milly'nin blucin, açık yakalı bir tişört ve açık saçlarla gelişi Jonathan'ın dikkatini çekmişti çünkü oradaki toplulukla hiç uyuşmuyordu. Orgu çalan kişi, konumu itibarıyla, kilisede olan biten her şeyi en ufak ayrıntısına kadar görme ayrıcalığına sahipti.

Bugün bile, Milly'nin kafası bozuk olduğunda, Jo tanık olduğu birkaç açık saçık hikâyeyi anlatarak onun moralini yükseltirdi. Bir eteği kaldıran ya da bir pantolonu okşayan oyuncu eller, törene dikkatlerini hiç veremeyerek fısıldaşan geveze komşular, önce sallanıp sonra öne düşen kafalar, bir kadını kesmek için çevrilen diğer kafalar, tersi de olurdu hem de sanılandan daha sık; ve sonunda peltek konuşan papaz bey *yüce Tanlımız ve onun melhameti*'ni okumaya başladığında kahkahalar duyulurdu. İncil'in arasına saklanan bir cep telefonu veya başka bir kitap da Jo'nun gözünden kaçmazdı.

O çarşamba günü, kapılar kapandıktan az sonra, Jo günah çıkarma kabininin yanında son bulan döner merdivenden inmek için orgun başından ayrılmıştı. Genç kadın bankta yalnız kalmıştı oysa kortej kutsal eşya odasının yanı başındaki mezarlığa kadar Bayan Ginguelbar'a eşlik etmeye başlamıştı bile.



Philadelphia'da 2010 ilkbaharının ilk günlerinde, hayatının otuz yılını parmaklıklar ardında geçiren Agatha hapisten kaçır. Artık ellilerini sürmekte olan bu kadının cezasını tamamlamasına kısa bir süre kalmışken hapishaneden firarı, başta FBI olmak üzere Amerikan emniyet güçlerini harekete geçirir. Tüm bu karmaşadan habersiz, sıradan hatıra sıkıcı bir yaşam süren Milly'nin hayatı ise, bu kaçır tarafından rehlin alınmasıyla birlikte hiç ummadığı biçimde değişir. Peşlerindeki kanun adamlarını atlatmaya çalışarak emektar bir Oldsmobile ile yaptıkları beş günlük bu yolculuk sırasında, uğradıkları şehirlerde eski dostlarına yaptığı her ziyaret Agatha'nın geçmişine ait sırları tek tek ortaya çıkaracaktır.

Yazdığı romanlar çok sayıda dile çevrilen ve milyonlarca okura ulaşan Marc Levy, bu kez edebiyat severleri, yıllar sonra özgürlüğün ve mutluluğun peşine düşen iki kadınla birlikte heyecan dolu bir yolculuğa çıkarıyor.

